

NYÍRD

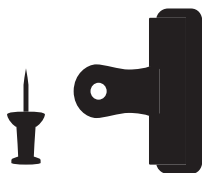

KI A

FÖNÖKÖD

SHANE

KUHN

JOHN LAGO
A GYAKORNOK KÉZIKÖNYVE

1

Ez egy kőkemény élet

Ha ezt olvassátok, ti vagytok a Humán Erőforrás Rt. új alkalmazottai. Gratulálok. És részvétem. Az az egy fix, hogy olyan karrier előtt álltok, amire sohasem mondhatjátok majd, hogy unalmas. Érdekes helyeken jártok. Különleges és inspiráló embereket ismeretek meg az élet minden területéről. És megölitek őket. Egy rahedli pénzt kerestek, de az első megbízás után ez már fityfenét se jelent majd. Akármilyen könnyűnek látszik a filmekben, bérnyilkosnak lenni a legnehezebb, legstresszesebb és legmagányosabb hivatás ezen az ózonlyukon dugott bolygón. Ettől a pillanattól kezdve, amikor csak hallotok valakit a munkájáról rinyálni, lényetek minden porcikájával uralkodnotok kell magatokon, hogy ne röhögjete a képébe. Ez a hivatás nem való mindenkinek. Ezt a legtöbb esetben sajnos a saját bőrötökön tapasztaljátok majd meg, ami azt jelenti, hogy a hónap végére nem lesztek az élők között. És akkor ez még csak a kiképzési szakasz.

Ha kételyeitek vannak, az totál természetes. Ki kétkedjen, ha nem az, aki mások megöléséből él? Azokra a kérdésekre, amelyek arra vonatkoznak, hogy pocskul fogjátok-e érezni magatokat, elbátorlanodtok-e, állandó félelemben éltek-e, sőt meg

akarjátok-e majd ölni magatokat, egyszavas választ adhatok: igen. A rémálmaid rémálmai válnak majd valóra oly módon, amit elképzelni sem tudtok, és vagy a békát nyelitek le, vagy a sörétet. Így vagy úgy, de túljutok rajta.

A legsötétebb órában – ami minden rohadt nap elérkezik – vigasztaljon benneteket az a tudat, hogy nem igazán volt választásotok. Hozzám hasonlóan ti is csatornaivadékok vagytok, kukabébi, akiknek törött sörösüveg volt a cumija. Úgy jellemezték bennünket, hogy „kiszemmisztetek”. A diagnózisunk az, hogy „fejlődésben elmaradt”. Egyik helyről a másikra pateroltak: megyei árvaház, nevelőszülők, elmeorvosintézet, fiatalok büntetőintézete – az államgyámoltjai voltunk, munkanélküli szülőkkel és megörökölt hátrányos helyzettel. A kis árva Annie lett volna a szomszédunk. Mihez kezdtetek volna az életetekkel? Minimálbéren tengődtek volna, birkaembereket igazítottatok volna útba a Wal-Martban? Eladtátok volna a valagatokat japán üzletembereknek? Speedet árultatok volna középiskolásoknak? Kösz, nem. Most először a hátrányos helyzetetek előnyös helyzetbe hoz benneteket, mert köztudott, hogy az árvákból lesznek a legjobb bérnyílások. Dúdoltátok, hogy „Ez egy kőkemény élet”, miközben a Beretta tizenötös tárját beleürítették Daddy Warbucks limuzinjába, és majd meglátjátok, milyen édes is a bosszú.

Ha ezt olvassátok, született gyilkosok vagytok, és ezzel azok is tisztában vannak, akik beszerveztek benneteket. Megvan hozzá minden adottságotok. Először is, sosem szerettek benneteket, így a veszteség sem ráz meg. Ahhoz, hogy megtapasztaljátok

a veszteséget, eleve kellett volna valami, amit elveszíthettek. Mivel a szeretet a legfontosabb, amit valaha érezhetünk, és mi sosem éreztük, szinte minden érzélem hiányzik belőlünk. A harag kivételével.

Hát beszéljünk a haragról. Hallottatok valaha a Váltakozó Explozív Zavarról? Még ha hallani nem is hallottatok, tutira éreztétek. Ez az az irányíthatatlan harag, ami teljesen elvakít, amitől dühöngő, sőt néha gyilkos örültek lesztek. Mondjuk, félholtra vertétek a mostohatestvéreket, amiért megitta az utolsó Pepsit. Vagy a fiatalok cellatársatokon töltöttétek ki a dühötöket, aki így korábban kikerült onnan, csak éppen hullaszékben. Az összes szociális munkás, intézeti tanácsadó és kirendelt elmeorvos a nikotinfoltos ujjával és az állandó kávéremegésével veszélyesen antiszociális egyénnek sorolt be, lábjegyzetben megemlítve, hogy semmi konstruktív nem tudtok ajánlani a társadalomnak. Viszont minden, ami szociális páriává tesz, a Humán Erőforrás Rt.-nél profivá avat.

Most beszéljünk az agyatokról. Kizártak, kirúgtak vagy kirángattak benneteket minden iskolából, ahová csak jártatok. Viszont ha ezt olvassátok, az intelligenciátok eléri a zseni szintet, pedig sanszos, hogy minden éltanulóból kivertétek a szart a városotokban. Különben hogy is maradtatok volna életben? Amikor az egész világ holtan akar látni, csak az marad életben, akinek több a sütnivalója, mint az a korától elvárható. Az evolúciós tápláléklánc tetején álltok, és olyan leleményesen alkalmazkodtok, hogy attól Charles Darwin bebarátságos volt a Harris tweednadrágjába.

Végzetül, talán észrevettétek már, hogy rendelkeztek néhány rendkívüli testi képességgel. Nem szupererőről beszélek – ezt azoknak mondom, akik a férfi példaképeiket a képregénypolcokról szerezték. Ha nem farkasok neveltek volna benneteket, most talán profi focisták, kosarasok vagy fekete övesek lennétek. Kiemelkedtetek volna, mert erősebbek, gyorsabbak és agilisabbak vagytok az átlagnál. A reflexeitek villámgyorsak, a látómezőtök a legapróbb részletig érzékel mindent. Apropos, ezért is kerülitek a tömeget. Több száz ember minden mozdulatára egyszerre koncentrálni nemcsak hogy túl sok, de ráadásul még jobban megutáltatja veletek az embereket. A lényeg: nem ti választottátok ezt a karriert, hanem az benneteket.

Ez a kézikönyv, *A gyakornok kézikönyve* nektek szól, bár nem része a hivatalos újonccsomagnak. Sőt, ha rajtakapnak benneteket, hogy olvassátok, kinyiffantok, mielőtt lapoznátok még egyet, és az arctalan, ujjlenyomat nélküli tetemetek hat szemeteszsákba kerül, ami aztán kénsavas kádban bomlik el egy névtelen vegyi üzemben, New Jerseyben. Szóval, kérlek, legyetek diszkrétek, mert jó esély van rá, hogy ez a kézikönyv menti meg az életeteket.

A nevem John Lago. Persze ez nem az igazi nevem, mert a biológiai szüleim olyan gyorsan leléptek épp csak serkenő életemből, hogy még a születési anyakönyvi kivonatomat se írták alá, amin az állt: „X, fiú csecsemő”. A nevelőszüleim meg úgy neveztek, ahogyan épp eszükbe jutott a pofonok és a piálás közben. Úgyhogy amikor elég idős lettem összekaparni száz dolcsit, fizettem egy tagnak, hogy hamisítson nekem új születési anyakönyvi kivonatot, és csináljon belőlem embert.

Hogy miért John Lago? Bármit választhattam volna, és hát az ember nem minden nap nevezi el magát. Az egész abból fakad, hogy imádom a klasszikus filmeket. Kamaszkoromban az egyetlen barátom Quinn volt, a helyi pornómozi gépésze. Amikor a mozi éjszakára bezárt, és az összes perverz hazasliszszolt, Quinn feltett nekem egy-egy klassz filmet az óriási gyűjteményéből. Stanley Kubrickon és Akira Kurosaván nőttem fel. Előbb ismertem Clint Eastwood nevét, mint az elnökét. Nekem a film a „nagy szökés” (ami szintén döbbenetesen jó film), és nektek is javaslom, hogy kedveljétek meg, mert szükségetek lesz valamire a förtelmes, lélekrohasztó rémálmok ellen. A hozzánk hasonló szörnyetegek a filmekből tanulhatják meg, hogy milyen embernek lenni. Az összes tapasztalat, amiből kimaradtunk, szerepel a filmekben, vagyis azok lehetnek a mi érzelmi barlangfestményeink, azok mutathatják nekünk az utat a normális társadalom berkeiben. Szóval a házi feladat, ha elfogadjátok, hogy nézzetek mást is, mint bődületes bukásokat és számárpornót a YouTube-on. Csak a bérgyilkosos filmeket kerüljétek, azokból ótvár ötleteket lehet szerezni.

Vissza az önkényes, Hollywood ihlette nevemhez. A családnevemet az amerikai filmtörténet legnagyobb korszakából, az 1970-es évekből kölcsönöztem. „Lago” a balsorsú város neve Clint Eastwood *Fennsíkok csavargója* című westernjében, ami szakasztott az én életem története. A „John”-t azért választottam, mert noha számomra garantált az örök kárhozat, nagy rajongója vagyok Keresztelő Szent Jánosnak. Felkészítette a tudatlan tömeget a Messiás

érkezésére, még a Korán is tisztelettel adózik tiszta élete előtt, és Jézustól eltérően nem kért Istentől bőrtől-szabadul kártyát, amikor Heródes felszolgáltatta a fejét ezüsttálcán. Mindezt onnét tudom, hogy láttam Chuck Hestont kibaszott kénkövet záporoztatni, amikor fejnélküli Jánost játszotta *A világ legszebb történeté*-ben.

Ami a többi hús-vér bábót illeti ebben a tragikus tanmesében, néhány nevet megváltoztattam a bűnösök védelme érdekében. Nem azért sikerült eddig elkerülnöm a brutális halált és a még brutálisabb börtönt, mert közhírré tettem a kapcsolataim nevét a HR Rt.-nél vagy akár a célpontjaimét. És nem fogom most elkezdni. Hogy stílusos maradjak, nevüket nem jegyzi a klasszikus és kortárs filmművészet tiszteletre méltó celluloidszalagjai. Ha kitaláljátok, melyik filmből valók, pluszpontot kaptok.

Tizenkét éves korom óta vagyok a HR Rt. alkalmazottja. Most vagyok huszonégy, mindjárt huszonöt. Már „teljesíttem a ciklust”, ahogy mondani szokás. Amikor kezdtem, az osztályomban velem együtt huszonhét nagyokos faszkalap volt, akik két lábbal álltak a sírban. Hárman maradtunk. Szóval elmondhatjuk, hogy tudok pár dolgot. Vagy úgy fogalmazva, ahogy ti – a *mai* nagyokos, két lábbal a sírban álló faszkalapok – beszéltek: „A csávó sirályul nyomja.” Hip-hop, egy életre tönkrebasztad az angol nyelvet. Gratula.

Ha csak kicsit is hasonlítotok hozzám, meg vagytok róla győződve, hogy örökké éltek. Van egy újságom, havercsótányok. A legrövidebb út az igazság és a baromság között a síron át vezet. Nem számít, hisztek-e nekem, mert semmi nem ránt jobban vissza

a valóságba, mint amikor egy 230 grammos, .45-ös, üreges fejű lövedék találja el a homlokotokat 250 méter per szekundummal.

Szóval nyeljétek le a büszkeségeket, és *olvassátok el ezt a könyvet*. Nem muszáj megírnom. Szíveséget teszek nektek vele. Sőt, a fejemet kockáztatom miattatok, pedig még nem is láttam a szánalmas pófátokat. Csakhogy engem senki sem avatott be semmibe, amikor belevágtam ebbe. Persze a kiképzést megkaptam, de belsős tippet nem. A legtöbb szakmában az ember a saját bőrén tanulja meg a szabályokat. Nálunk nem. Bob, rettenthetetlen vezérünk még a felesége fülébe is csak akkor sugdosna malacságokat, ha kifejezett parancsot kapna rá. Véleményem szerint Bob szarrágó titokzatoskodása az oka annak, hogy sok csoporttársamnak most fagyóker nő ki a szemgödreből. Ő azt mondja magáról, „nagyban gondolkodik”. Ezzel Haladó Üzleti Nyelven azt akarja a tudtokra adni, hogy a lényegen kívül szarik mindenre, főleg rátok. Vannak ott még, ahonnti ti jöttetek, és ebben a szakmában, ha kinyírsz egy téglát, óhatatlanul jön másik. Bob első és egyetlen célja, hogy védelmezze ügyfeleit: az új amerikai arisztokrácia dagadt, whiskyvedelő, diákszövetségbeli fiait. Mindenki más feláldozható.

Nekem ti vagytok fontosak. Ha megmenthetem néhányatokat – a legszánalmasabb emberi bokszzsákokat azokon az indiai árvákon kívül, akik emberi ürülékfolyóban úszkálnak –, akkor talán csak a pokol hetedik bugyrában végzem, nem a nyolcadikban. És ha túlélitek mindezt, talán nevet szereztek magatoknak, lerázzátok magatokról a mocskos szőnyeget, ami alá besepertek, és olyan örökséget hagytok ma-

gatok után, ami túlmutat a lakókocsiparkon, részeg verésen és betevőért való dugáson. Valószínűleg sosem találkozunk. A magunk perverz módján mégis családot alkotunk, össze kell tartanunk. Ez a kis kézikönyv nem nagy szám, de az egyetlen bizonyíték arra, hogy valaki *rátok is* vigyáz.

Annak ellenére, hogy rám soha senki nem vigyázott, gyorsan közeledem a huszonöt éves veteránkorhoz, a mérföldkőhöz, amit közületek kevesen haladnak majd túl. A legtöbb szakmában a huszonöt évesek épp csak elkezdik a karrierjüket – a HR Rt.-nél ez a kötelező nyugdíjkorhatár. Bob szerint ez a vízválasztó, ami után az emberek gyanakodva néznek bárkire, aki hajlandó ingyen dolgozni. Idézem: „Még ha el is hiszik, hogy huszonöt évesen még csak gyakor nok vagy, felhívod magadra a figyelmet: az a lúzer, aki jócskán lemaradt a karrierjében. És ha felhívod magadra a figyelmet, az egyenlő a halálos ítélettel.”

A HR Rt. egész filozófiája mögött az áll, hogy a gyakornoki szerep tökéletes álca egy bérgyilkosnak. Hadd idézzem ismét Bobot:

„A gyakornok láthatatlan. Százszor bemutatkozhatasz egy vezetőnek, mégsem fog emlékezni a nevedre, mert nem tiszteli azt, aki a létra utolsó foka alatt ingyen robotol. A privát vizeldéjével is sokkalta bensőségesebb kapcsolata van, mint veled valaha lehet. Az ironia ebben az, hogy csak remek, szorgalmas alkalmazottnak kell lenned, és tömkelegével háritanak át rád fontos feladatokat. Olyan feladatokat, amiket a lusta, nagyképű adminok és alsóbb vezetők csak akkor végeznek el, ha fegyvert szorítanak a fejükhöz, pedig azok valójában elengedhetetlen mindennapi feladatok, amelyek biztosítják az üzletme-

netelt. Emellett ajtót nyitnak céges adatokhoz, személyes információkhoz és őrzött vezetői irodákhoz. Minél több ilyen feladatot fogadsz el, annál többet kapsz, és ezzel együtt megszerzed a birodalom kulcsait: BIZALMAT ÉS HOZZÁFÉRÉST. Végül a célpont az életét is rád bízta, és akkor veszed el tőle.”

Rühellem Bob egóját simogatni, de ez kibaszott zseniális koncepció. Mégis feltehetitek a kérdést, hogy miért vállaljunk ennyi veszélyt csak azért, hogy kinyírjunk valakit? Nikita simán leszed egy fickót mesterlövészpuskával egy hotelablakból, miközben forró fürdőt enged magának. Nem ülhetünk ki egy háztetőre egy L115A3 nagy hatótávolságú mesterlövészpuskával és puffanthatjuk le a célpontot, akár a céllövöldében? Ezzel az aranyoskával egy brit kommandó Afganisztánban leszedett két tálib katonát kétezer-négyszáz méterről. Olyan, mint kefélni valakit a Battery Parkban és közben dim sumot enni a kínai negyedben.

Sok oka van annak, hogy miért nem olyasmiket csinálunk, mint a filmekben vagy a harctéren. Először is, még egy haditengerész mesterlövész is hibázik néha, pedig ők a világon a legjobbak. A golyó és a fizika meg tudja szívatni az embert, de *mi* nem hibázhatunk. Másodszor, amikor kiemelt fontosságú seggfejek agyát loccsantják ki sorra Amerika legnagyobb városának utcáin katonai fegyverrel, azt *sémának* hívják. A séma az FBI kedvenc hobbija. Keverjük még hozzá a politikát, és akkora figyelmet kapunk, hogy ha csak egy galambot kicsinálsz, azonnal fekete zsákba dugnak, és visznek Guantanamo Baybe vallatás/kínzás prémiumprogramra. Ironikus, de ez a munka a legnagyobb ravaszságot igényli. Ez különbözteti

meg a profikat a félmeztelen tahóktól, akiket a rendőrségi hírekben látni.

A bérgyilkosságnak hatalmas a piaca, ha minőségi szolgáltatást szállítasz korrekt áron. Ha nem kreálsz sémát, és úgy tünteted fel, mintha a célpontot az elensége iktatta volna ki, akkor – igen, kimondom – *megúszod a gyilkosságot*.

Ebben a szakmában a siker kulcsa a minőségi emberanyag. Vagyis ti. Itt a HR Rt.-nél nagyon jó kiképzést kapunk. Évekbe telik az úgynevezett mesterség elsajátítása, ezért is szerveznek be bennünket fiatalon. Csakhogy a kiváló kiképzés önmagában nem garantálja sem a sikert, sem az életben maradást. Láttam már sztárnak tekintett újoncokat, akik képéről duplacsövűvel robbantották le az önelégült vigyort a legelső megbízáson. A legfontosabb, amire meg akarlak tanítani benneteket: az alapos kiképzés ellát azokkal a képességekkel, amelyek ahhoz szükségesek, hogy jók legyetek ebben a szakmában, de a jót még simán megölik. Úgy lehettek megállíthatatlanok, ha tudjátok, hogy mikor kell elfelejteni a kiképzést, és az ösztöneitekre hagyatkozni.

Én megállíthatatlan vagyok. Ezt nagyrészt a tapasztalataimnak köszönhetem. Ezért aztán, hogy igazán segítsék nektek felkészülni arra, amire elszántátok magatokat, ebben a kézikönyvben részletesen elmesélem az utolsó megbízásomat. Ebből a beszámolóból meglátjátok, milyen a munka igazából, ellentétben a Bob elméleti világában játszódó „tipikus forgatókönyvekkel”. Sajnálom, de kurvára nincsenek tipikus forgatókönyvek, amikor egy fontos, erősen őrzött vezető megölését tervezzük és kivitelezünk. Bob kiképez benneteket, aztán kiképez arra, hogy a kikép-

zésre hagyatkozzatok. Ez katonai módszer, remekül működik katonai hadműveleteknél. Legalábbis jobbra. Én megtanítlak ragadozóként gondolkodni, elsajátítani azt a spontán nyomkövetést, ami révén a ragadozók képesek biztosan elejteni az áldozatot, és életben maradni. Nagy különbség van a kettő között, és csak az elején kerültem közel a halálhoz, amikor simán benyaltam Bob dumáját.

Amellett, hogy lépésről lépésre felvázolja az utolsó megbízásomat, ez a kézikönyv felsorol néhány egyszerű, emlékezetes szabályt, életből vett példákkal illusztrálva. A majdnem nyolc aktív évem alatt – igen, tizenhét évesen kezdtem embereket kinyiffantani – harmincnégyszer öltem. Ha nem is láttam mindent, de rohadt közel járok hozzá.